

Arrest

nr. 104 657 van 7 juni 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kirgizische nationaliteit te zijn, op 26 maart 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 februari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 april 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. DRIESEN loco advocaat R. JESPERSEN en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnisch Oeigoerse, afkomstig uit Bishkek en bent u in het bezit van het Kirgizische staatsburgerschap.

U stelt in 1994 een relatie te zijn aangegaan met een etnische Kirgies, met wie u in 2004 officieel in het huwelijk bent getreden en met wie u drie dochters hebt.

Volgens uw verklaringen verliep de verstandhouding met een aantal leden van uw schoonfamilie niet van een leien dakje en was u niet bepaald geliefd, omwille van uw etnisch Oeigoerse origine, omwille van het gegeven dat u drie jaar ouder bent dan uw partner, omdat het uw tweede huwelijk is en u een kind hebt uit uw vorig huwelijk, en omdat u uw huidige echtgenoot enkel dochters hebt geschonken. Behoudens enkele beledigingen of denigrerende opmerkingen dienaangaande, zijn hier volgens u aanvankelijk geen verdere concrete moeilijkheden uit voortgekomen.

U geeft te kennen dat uw gezin naar aanleiding van de grootschalige etnische onlusten in juni 2010, voornamelijk binnenshuis vertoefde in afwachting dat de veiligheidssituatie zou verbeteren.

In het kielzog van deze onlusten zou een etnisch Kirgizische achterneef van uw echtgenoot tijdens een vechtpartij met etnische Oezbeken of etnische Oeigoeren het leven hebben gelaten omstreeks eind juli, begin augustus 2010. Deze gebeurtenis dreef de moeilijke verhouding met uw schoonfamilie, met name met de vader en ooms van het slachtoffer (neven van uw echtgenoot), ten top en luidde volgens u het begin in van de problemen die u ertoe hebben aangezet om Kirgizië te ontvluchten.

U verklaart enkele dagen na voornoemd incident dreig telefoons te hebben ontvangen van de schoonfamilieleden in kwestie, omdat de vader van het slachtoffer, i.e. de neef van uw echtgenoot, zich had voorgenomen om wraak te nemen op etnische Oezbeken en Oeigoeren, te beginnen met de eigen familieleden.

Uw echtgenoot zou getracht hebben om met hem te praten en zelfs hebben voorgesteld om van u te scheiden, doch vergeefs.

Volgens uw verklaringen hebben enkele schoonfamilieleden zich vervolgens op 8 augustus 2010 naar uw appartement in Bishkek begeven. U zou zich samen met uw dochters binnen gedeisd hebben gehouden terwijl uw echtgenoot diens familieleden te woord stond. De discussie zou echter zijn geëscaleerd in een vechtpartij waarbij uw partner verwondingen zou hebben opgelopen waarop de belagers zijn vertrokken.

Uw echtgenoot zou u later op de avond samen met uw dochters naar uw schoonouders (met wie u altijd een goede relatie hebt gehad) hebben gebracht, alvorens zelf medische verzorging in een ziekenhuis te zoeken.

U stelt 's anderendaags samen met uw dochters naar een collega van uw echtgenoot te zijn vertrokken, alwaar u tot uw vertrek hebt verbleven. U stelt dat uw echtgenoot in deze periode zijn connecties bij de politie heeft aangesproken maar dienvolgens zou hebben vernomen dat de politie niets kon ondernemen. Ook zou hij voormalige studiegenoten hebben geraadpleegd en toenadering gezocht hebben tot de familieleden die de problemen veroorzaakten, echter zonder resultaat. Voorts zou uw echtgenoot van een buurvrouw hebben vernomen dat er een inbraak gebeurde op jullie thuisadres en at er daarbij vernielingen werden aangericht en brand werd gesticht.

Omstreeks 17 augustus 2010 zou uw partner u hebben verteld dat hij het vertrek van u en de kinderen uit Kirgizië regelde en bekostigde, evenals dat hij jullie een half jaar of uiterlijk acht maanden later in België zou vervoegen. Volgens u zou hij in tussentijd eerst zijn ouders in veiligheid brengen en nieuwe documenten voor jullie gezin aanvragen.

U verklaart Kirgizië te hebben verlaten op 19 augustus 2010, en zou via Kazachstan, Rusland en u verder onbekende landen naar België zijn gereisd.

U zou hier op 27 augustus 2010 zijn toegekomen en hebt op 30 augustus 2010 een asielaanvraag ingeleid.

U geeft te kennen dat u sinds uw vertrek geen nieuws meer hebt vernomen van uw echtgenoot, familie of andere personen in Kirgizië.

U bent niet in het bezit van enig document om uw identiteit, herkomst, nationaliteit, reisweg of asielmotieven te staven.

B. Motivering

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er omwille van de strijd tegen Chinees-Oeigoerse militante organisaties weliswaar een negatieve beeldvorming is van Oeigoeren in Kirgizië die in bepaalde omstandigheden aanleiding kan geven tot discriminatie op het vlak van tewerkstelling en huisvesting. Maar dit heeft zich, hoewel er in juni 2010 door het interetnisch geweld tussen Kirgiezen en Oezbeken tijdelijk een verhoogde spanning was waarbij tevens dreigementen door onbekenden werden geuit ten aanzien van Oeigoeren, niet vertaald in systematisch, aanhoudend of grootschalig geweld ten aanzien van Oeigoeren.

Daarom kunnen de loutere Oeigoerse origine en de herkomst uit Kirgizië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op voorgaande vaststellingen dringt zich dan ook een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming op.

Na grondige analyse van het geheel van de elementen dat in uw dossier voorhanden is, dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Conventie van Genève dient te koesteren ten aanzien van uw land van herkomst.

U toont evenmin aan dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de regelgeving betreffende subsidiaire bescherming zou lopen in geval van terugkeer naar Kirgizië.

Wat betreft de elementen die u aanhaalt om uw asielrelaas en vluchtmotieven te onderbouwen, met name dat u omwille van etnische redenen een vrees koestert ten overstaan van enkele neven van uw

echtgenoot en dat u in de overtuiging leeft dat u geen beroep kunt doen op de hulp of bescherming van de Kirgizische autoriteiten omwille van de invloed en connecties die deze schoonfamilieleden kunnen doen gelden (gehoorverslag CGVS, blz. 14, 21, 22), moet immers worden onderstreept dat uw verklaringen niet overtuigen.

Zo komt de geloofwaardigheid van uw relaas en de vrees die u hieraan verbindt, vooreerst op de helling te staan door de vaststelling dat uw verklaringen inzake de invloed en connecties die uw schoonfamilie zou kunnen doen gelden en het gebrek aan reële beschermingsmogelijkheden in Kirgizië dat daaruit zou voortvloeien, geen hout snijden.

Uit uw verklaringen blijkt immers dat diverse van deze schoonfamilieleden waaronder met name de persoon van wie de kern van uw problemen zou uitgaan (d.i. een neef van uw echtgenoot die zijn zoon verloren zou hebben naar aanleiding van een etnisch geïnspireerd incident en zich wilde wreken), een crimineel (drugs)verleden hebben en in dit verband reeds meerdere gevangenisstraffen hebben uitgezeten (gehoorverslag CGVS, blz. 12, 14, 20).

Gevraagd waarop u zich dan wel baseert om te stellen dat uw schoonfamilie invloedrijk is en connecties of contacten heeft, antwoordt u dat u zulks afleidt uit het gegeven dat deze personen er tijdens het regime van de voormalige president Akayev in geslaagd zijn om tegen betaling tal van mensen op de been te brengen en zo een rol van betekenis hebben gespeeld bij de machtswisseling van maart 2005 (gehoorverslag CGVS, blz. 12, 20).

Dit argument kan echter evenmin overtuigen, daar zulks zou betekenen dat de schoonfamilieleden in kwestie zodoende handelden ten gunste van Bakiyev en diens entourage die baatten bij de val van het regime van Akayev en de macht hebben overgenomen in 2005.

Echter, daar uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan bijlage in het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat ook het regime van Bakiyev op zijn beurt ten val is gekomen in april 2010, kan bezwaarlijk worden ingezien op welke wijze uw belagers onverkort invloed zouden kunnen uitoefenen naar aanleiding van de moeilijkheden die uw gezin zou hebben gekend sinds augustus 2010.

Uw bijkomend argument, namelijk dat mensen die wegens drugs hebben vastgezet een bepaald netwerk hebben opgebouwd, en veel kunnen regelen (gehoorverslag CGVS, blz. 20), is te vaag en algemeen van aard om hier een ander licht op te werpen.

Verdere aanwijzingen van de ongeloofwaardigheid van uw relaas kunnen worden gevonden in de vaststelling dat u in het ongewisse blijft te zijn met betrekking tot de concrete stappen die uw echtgenoot volgens u ondernam om de moeilijkheden aan te kaarten bij diens familie of door het aanwenden van zijn connecties of contacten bij politie en kennissen.

Hiernaar gevraagd, komt u immers niet verder dan de bemerking dat "hij praatte met zijn familie, raadpleegde ook zijn kennissen nog van zijn studententijd", doch blijkt dat u niet weet om welke medestudenten het zou gaan omdat u hen niet kent evenals dat u denkt dat hij wat de familie betreft gesproken heeft met zijn neef, i.e. de vader van het slachtoffer, maar dat u niet concreet kunt verduidelijken over welke contacten het feitelijk gaat (gehoorverslag CGVS, blz. 20).

Wat de contacten van uw echtgenoot bij de politie betreft, kunt u evenmin verduidelijken waarover het meer bepaald zou gaan (gehoorverslag CGVS, blz. 20).

Nog blijkt uit uw verklaringen dat u geen idee hebt of uw partner überhaupt stappen ondernomen heeft naar aanleiding van de inbraak, vernieling en brand in uw woning, evenals dat u geheel in het ongewisse bent met betrekking tot de concrete plannen betreffende uw schoonouders, waardoor uw echtgenoot volgens u nochtans verhinderd was om samen met u en de kinderen naar België te reizen (gehoorverslag CGVS, blz. 21).

Voorgaande vaststellingen komen de geloofwaardigheid van uw relaas niet ten goede, daar u in het kader van de asielprocedure een verantwoordelijkheid draagt, in die zin dat van u wordt verwacht dat u zo duidelijk en volledig mogelijk uw asielmotieven weergeeft, zeker wat de aspecten betreft die de kern van uw asielrelaas raken.

Daar voornoemde elementen redelijkerwijze aangemerkt kunnen worden als dergelijke cruciale aspecten, slaagt u er in casu niet in om te overtuigen.

Hoewel het Commissariaat-generaal zich rekenschap geeft van het in beginsel voorbereidende karakter en de beperkte draagwijdte van de vragenlijst die u op 13 oktober 2010 vóór het gehoor op de zetel van het Commissariaat hebt laten optekenen, moet er in voorliggend geval voorts worden opgemerkt dat uw opeenvolgende verklaringen met betrekking tot een wezenlijk element van uw asielrelaas niet eensluidend zijn, waardoor er bijkomend afbreuk gedaan wordt aan de geloofwaardigheid ervan.

Zo vermeldt de vragenlijst (cf. vragenlijst CGVS d.d. 13.10.2010, rubriek 3, vraag 5) onder meer dat "[b]egin 08.2010 waren familieleden ons huis binnengevallen in mijn afwezigheid en mijn echtgenoot werd met een mes verwond".

Tijdens het gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal stelt u echter duidelijk dat zowel u als uw dochters aanwezig waren in de eigen woning toen het incident op 8 augustus zich voordeed. Gewezen op deze inconsistentie, geeft u enkel aan dat de versie in de vragenlijst niet klopt en dat u wel degelijk thuis was (gehoorverslag CGVS, blz. 21).

Het louter vasthouden aan één versie van de feiten heft de vastgestelde incoherentie echter niet op, temeer daar uit de stukken in het dossier blijkt dat u de verklaring die in de vragenlijst werd neergeschreven onverkort voor akkoord ondertekende nadat u deze in het Russisch werd voorgelezen (vragenlijst CGVS d.d. 13.10.2010, blz. 3).

Bij aanvang van het gehoor op het Commissariaat-generaal (gehoorverslag CGVS, blz. 2) maakte u bovendien géén melding van enig probleem naar aanleiding van de vragenlijst die op grond van uw verklaringen werd ingevuld en waarvan u trouwens zelf een exemplaar hebt mogen ontvangen (zie vragenlijst CGVS d.d. 13.10.2010, ontvangstbewijs).

Verder moet worden onderstreept dat u sinds uw vertrek uit Kirgizië in augustus 2010 geheel géén nieuws stelt te hebben met betrekking tot het lot of wedervaren van uw echtgenoot, familie of schoonfamilie in uw land van herkomst (gehoorverslag CGVS, blz. 3, 4, 5, 6).

Meer nog, u blijkt sindsdien zelfs geen enkele poging te hebben ondernomen om contact op te nemen en zich te vergewissen van de stand van zaken (gehoorverslag CGVS, blz. 3, 4, 5, 6).

Uw argument om dergelijk nalaten te verklaren, namelijk dat u angstig bent en in de overtuiging leeft dat telefoongesprekken afgeluisterd kunnen worden waardoor uw schoonfamilie een en ander te weten zou kunnen komen (gehoorverslag CGVS, blz. 13, 20), overtuigt niet.

In het licht van uw profiel dat u zich toeschrijft, met name een universitair geschoolde dame met jarenlange ervaring als pediater in Kirgizië (zie gehoorverslag CGVS, blz. 6, 7), kan immers redelijkerwijze worden afgeleid dat u doorheen de jaren een gedegen sociaal netwerk hebt uitgebouwd. Zodoende kan niet worden ingezien dat u daadwerkelijk over geen enkele mogelijkheid zou beschikken om iemand te contacteren in Kirgizië of om ook maar iets te weten te komen met betrekking tot de ontwikkelingen in uw land van herkomst sinds uw vertrek in 2010.

Deze vaststelling is pertinent en doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas, daar ze raakt aan de kern van uw asielmotieven en er zodoende van u verwacht mag worden dat u er alles aan zou doen om informatie over uw recente situatie te bekomen en actuele informatie van primordiaal belang is om uw voorgehouden vrees en de eventuele nood aan bescherming in te schatten.

Hoewel u stelt in Kirgizië te hebben beschikt over een identiteitskaart, een internationaal paspoort, een geboorteakte, huwelijksakte en militair boekje, evenals universitaire en postuniversitaire diploma's, en de geboorteaktes van uw dochters, dient tot slot te worden benadrukt dat u tot op heden geen enkel materieel begin van bewijs hebt bijgebracht om uw identiteit, herkomst, nationaliteit, gezinssituatie, reisweg en asielmotieven te staven.

In dit verband komt het allereerst weinig waarschijnlijk voor dat al deze stukken tezelfdertijd verloren zouden zijn gegaan in een woningbrand, omdat jullie de dag voordien gevlucht zijn nadat uw echtgenoot naar aanleiding van een incident met enkele schoonfamilieleden verwondingen zou hebben opgelopen en jullie daarbij alle documenten hebben achtergelaten.

Het gegeven dat u naar eigen zeggen in paniek naar de schoonouders bent vertrokken, dat het niet in u is opgekomen dat er iets met de woning of documenten zou gebeuren als u er niet was, en dat het in Kirgizië doorgaans evenmin de gewoonte is dat personen documenten op zich dragen (gehoorverslag CGVS, blz. 10, 11), vormt – in het licht van het geheel van de vaststellingen – een weinig overredende verschoningsgrond.

Het ontbreken van enig document is zeer ernstig.

Niet alleen ter staving van uw identiteit, ook en vooral ter staving van uw etnie en uw band met een etnische Kigies, elementen die van cruciaal belang zijn in uw asielrelaas.

Bovendien kan uw uitleg, waarom u zogenaamd in de onmogelijkheid zou verkeren om in dit verband vanuit België zelfs nog maar een poging te ondernemen om bijkomende elementen aan te brengen, zoals blijkt uit wat voorafgaat, bezwaarlijk overtuigen.

Derhalve doet de vaststelling dat u zich sinds het indienen van uw asielaanvraag in augustus 2010 tout court géén moeite of inspanningen hebt getroost om alle mogelijke elementen aan te reiken met betrekking tot cruciale aspecten van uw asielrelaas, verder afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan.

Gelet op het geheel van voorgaande bevindingen, dient dan ook te worden besloten dat u wegens een gebrek aan geloofwaardigheid niet in concreto aantoonde dat u aanspraak kan maken op een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie.

Aangezien u behoudens voornoemde motieven geen andere redenen inroept ter ondersteuning van uw asielrelaas, toont u tot slot al evenmin concreet aan dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de regelgeving met betrekking tot subsidiaire bescherming, zou lopen in uw land van herkomst.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 26 maart 2013 een schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van de motiveringsverplichting van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag).

Verzoekster verwijst naar de informatie door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier aangaande de situatie van de Oeigoeren in Kirgizië, waarin gesteld wordt dat sinds juni 2010 veel Oeigoeren het land verlieten; zij besluit dat haar relaas (zie het verzoekschrift, p. 4) *"volledig in de lijn (ligt) van wat het rapport meldt"*, gezien zij in Bishkek woonde en na juni 2010 is weggevlucht.

Zij is van oordeel dat het (zie p. 4) *"onbetwistbaar (is) dat verzoekster omwille van haar Oeigoerse afkomst het directe slachtoffer is geworden van de gebeurtenissen van juni 2010"*; volgens haar ging het wel om grootschalig en systematisch geweld tegen Oeigoeren (zie p. 4) *"wat onbetwistbaar bevestigd wordt door het gegeven dat vele Oeigoeren het land ontvlucht zijn"*.

Aangaande de invloed en connecties van de schoonfamilie, benadrukt verzoekster haar verklaringen dat haar schoonfamilie, omwille van hun drugsverleden, veel kunnen regelen. Zij hekelt het feit dat de zaak (zie p. 5) *"met een louter Westerse bril"* wordt bekeken en stelt dat het te simplistisch is om aan te nemen dat de infiltratie en connecties plots geen invloed meer hebben amper twee maanden na de val van Bakiyev.

Wat betreft de in de beslissing lastens haar weerhouden onwetendheid omtrent de stappen die haar echtgenoot ondernam, verwijst zij tevens naar haar eerdere verklaringen. Zij voert aan uit dat haar man haar niet op de hoogte hield om haar stress te besparen, dat zij over zijn contacten met zijn familie niets concreets weet, dat zij de medestudenten van haar echtgenoot niet kent (zie p. 6) *"laat staan dat zij zou weten met wie hij precies naar aanleiding van de gebeurtenissen contact had opgenomen"*, dat zij niet op de hoogte is van de contacten van haar echtgenoot bij de politie (zie p. 6) *"daar dit informele contacten waren en de politie gedomineerd werd door Kirgiziërs"* en dat zij niet weet of er na de inbraak en brand klacht is neergelegd omdat ze na dit voorval onmiddellijk gevlucht zijn.

Waar verzoekster in de beslissing ten laste wordt gelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken te hebben verklaard dat familieleden in haar afwezigheid het huis waren binnengevallen, voert zij aan (zie p. 6) *"dat wat gesteld is in de vragenlijst niet ten nadele kan aangewend worden, gezien het karakter van de vragenlijst die een louter informatieve functie heeft"* en gezien (zie p. 6) *"zij bij het invullen van de vragenlijst gewoonweg onder (tijds)druk werd gezet en snel een verklaring diende af te leggen"*.

Volgens haar is er een fout geslopen in de vragenlijst en is het *"zeer de vraag waar hier de oorzaak is gelegen (zie p. 6) "(vertaling, snelheid waarmee die lijst is ingevuld, gewoon vergissing..."*.

Waar de commissaris-generaal vaststelt dat verzoekster sinds haar vertrek uit haar land geen nieuws heeft vernomen van haar echtgenoot en zelfs geen poging meer heeft ondernomen, stelt verzoekster van mening te zijn dat dit motief (zie p. 6) *"bult van de niet gestaafde algemene beweringen"*. Zij benadrukt dat zij verklaarde dat zij hals over kop uit Kirgizië is vertrokken, dat haar man haar achterna zou reizen en dat zij vreest dat haar schoonfamilie te weten zal komen waar zij verblijft.

Het feit dat zij geen enkel document neerlegt, is volgens haar te wijten aan haar onmiddellijk vertrek, aan het feit dat haar man haar vlucht regelde en dat zij na de inbraak en brand in haar woonst, niet meer terugkeerde naar haar huis. Zij stelt verder dat haar etnie (zie p. 7) *"gewoonweg visueel (is) vast te stellen"*.

Verzoekster voert een schending aan van art. 8, § 2, a), art. 9, § 2, 1°, art. 12 en art. 13, § 3 van de Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (Procedurerichtlijn).

Zij voert tevens opnieuw de schending aan van de motiveringsverplichting van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag.

Verzoekster bespreekt bovenstaande artikelen van de Procedurerichtlijn, alsook een arrest van het Hof van Justitie van 22 november 2012.

Verzoekster besluit dat de commissaris-generaal de twee mogelijkheden van internationale bescherming moet onderzoeken, maar dat hij haar de toekenning van de subsidiaire bescherming heeft geweigerd zonder dat zij specifiek verhoord werd zoals bepaald in artikel 12 en 13 par. 3 van de Procedurerichtlijn.

Verder vindt verzoekster het opgegeven motief *“stereotiep en niet afdoende door een later algemene formulering te gebruiken die op elke zaak van toepassing kan zijn”*, gezien de motivering betekent *“dat als de redenen voor asiel niet opgaan deze ook niet opgaan voor de subsidiaire bescherming”*, terwijl deze gelijkschakeling de definitie van de subsidiaire bescherming schendt.

Zij is van mening dat zij wel degelijk elementen van subsidiaire bescherming heeft ingeroepen door te wijzen op de vervolging van Oeigoeren in Kirgizië.

Verzoekster vraagt de bestreden beslissing te hervormen en haar *“de vluchtelingenstatus/status van subsidiaire bescherming”* toe te kennen.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad hecht geen geloof aan het relaas van verzoekster.

Uit de informatie die door de commissaris-generaal werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt vooreerst dat er omwille van de strijd tegen Chinees-Oeigoerse militante organisaties weliswaar

een negatieve beeldvorming is van Oeigoeren in Kirgizië die in bepaalde omstandigheden aanleiding kan geven tot discriminatie op het vlak van tewerkstelling en huisvesting, maar dit heeft zich niet vertaald in systematisch, aanhoudend of grootschalig geweld ten aanzien van Oeigoeren.

Verzoekster maakt met de verwijzing in haar verzoekschrift naar deze informatie, waarin gesteld wordt dat sinds juni 2010 veel Oeigoeren het land verlieten, geenszins aannemelijk dat zij louter omwille van haar Oeigoerse origine en haar afkomst van Kirgizië, bij een terugkeer vervolgd zou worden.

Haar bewering dat het *“onbetwistbaar (is) dat verzoekster omwille van haar Oeigoerse afkomst het directe slachtoffer is geworden van de gebeurtenissen van juni 2010”* en dat het wel om grootschalig en systematisch geweld tegen Oeigoeren gaat *“wat onbetwistbaar bevestigd wordt door het gegeven dat vele Oeigoeren het land ontvlucht zijn”*, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

De Raad erkent immers dat er in juni 2010 door het interetnisch geweld tussen Kirgiezen en Oezbeken tijdelijk een verhoogde spanning was waarbij tevens dreigementen door onbekenden werden geuit ten aanzien van Oeigoeren, maar uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat dit niet heeft geleid tot systematisch, aanhoudend of grootschalig geweld ten aanzien van Oeigoeren.

Bijgevolg kunnen de loutere Oeigoerse origine en de herkomst uit Kirgizië op zich niet volstaan voor de toekenning van de vluchtelingenstatus.

De Raad stelt verder vast dat verzoekster geen documenten neerlegt die haar identiteit of asielrelaas staven.

De Raad herhaalt dat de bewijslast in beginsel berust bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Verklaringen kunnen op zich een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84), maar indien redelijkerwijze van de kandidaat-vluchteling kan worden verwacht dat er bewijzen kunnen worden voorgelegd, kan op basis van zijn medewerkingsplicht worden verwacht dat deze alle nodige inspanningen levert om deze bewijzen voor te leggen. Indien het onmogelijk is om die bewijzen neer te leggen, dient de kandidaat-vluchteling een redelijke verklaring te verschaffen voor het ontbreken ervan; hij moet minstens aantonen dat hij alles in het werk heeft gesteld om deze te bemachtigen.

Verzoekster onderneemt in haar verzoekschrift geen ernstige poging om het ontbreken van deze bewijzen te verklaren. Haar verklaring dat dat zij hals over kop is gevlucht, dat haar man haar vlucht regelde en dat zij na de inbraak en brand niet meer terugkeerde naar haar huis, toont helemaal niet aan dat zij ernstige inspanningen heeft geleverd om de bewijzen te trachten bekomen.

De Raad wijst erop dat het bewijs van identiteit een essentieel element is in iedere procedure en verzoekster moet in dit verband alle stukken waarover zij beschikt of kan beschikken, voorleggen.

Het ontbreken van ieder begin van bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit houdt dan ook een negatieve indicatie in met betrekking tot het asielrelaas van verzoekster (RvS 25 september 2006, nr. 162.658).

De stelling in haar verzoekschrift dat haar etnie *“gewoonweg visueel (is) vast te stellen”*, doet hieraan geen afbreuk.

De Raad is bovendien van oordeel dat de verklaringen van verzoekster inzake de invloed en connecties die haar schoonfamilie zou kunnen doen gelden en het gebrek aan reële beschermingsmogelijkheden in haar land van herkomst dat daaruit zou voortvloeien, niet aannemelijk zijn, gezien zij tevens verklaarde dat diverse van deze schoonfamilieleden, waaronder de neef van haar echtgenoot die zijn zoon verloren zou hebben naar aanleiding van een etnisch geïnspireerd incident en zich wilde wreken, een crimineel (drugs-)verleden hebben en in dit verband reeds meerdere gevangenisstraffen hebben uitgezeten (zie het verhoorverslag van 13 december 2012, p. 12, 14, 20).

De bewering van verzoeksters dat deze personen er tijdens het regime van de voormalige president Akayev in geslaagd zijn om tegen betaling tal van mensen op de been te brengen en zo een rol van betekenis hebben gespeeld bij de machtswisseling van maart 2005 (zie het verhoorverslag, p. 12, 20), is evenmin aannemelijk gezien uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat het regime van Bakiyev op zijn beurt ten val is gekomen in april 2010.

De stelling in het verzoekschrift dat de zaak *“met een louter Westerse bril”* wordt bekeken en dat het al te simplistisch is om aan te nemen dat de infiltraties en connecties plots geen invloed meer hebben amper twee maanden na de val van Bakiyev, zijn slechts blote beweringen die geen afbreuk doen aan de vaststelling dat het niet geloofwaardig is dat de familieleden van de echtgenoot van verzoekster, die Bakiyev zouden hebben gesteund, nog veel invloed en connecties zouden hebben na de val van

Bakiyev in 2010 en dat ze een dergelijke invloed zouden hebben kunnen uitoefenen naar aanleiding van de moeilijkheden die het gezin van verzoekster zou hebben gekend sinds augustus 2010.

Verder bleek verzoekster op een onaannemelijke manier onwetend over tot de concrete stappen die haar man zou hebben ondernomen om de moeilijkheden aan te kaarten bij diens familie of door het aanwenden van zijn contacten bij politie en kennissen.

Verzoekster verklaarde dat *“hij praatte met zijn familie, raadpleegde ook zijn kennissen nog van zijn studententijd”*, maar zij wist niet om welke medestudenten of over welke contacten met familie het feitelijk ging (zie het verhoorverslag, p. 20).

Wat de contacten van haar echtgenoot bij de politie betreft, kon verzoekster evenmin verduidelijken waarover het juist zou gaan (zie het verhoorverslag, p. 20). Verzoekster had evenmin een idee of haar man stappen ondernomen heeft naar aanleiding van de inbraak in hun woning en bleek tevens in het ongewisse over de concrete plannen betreffende haar schoonouders, waardoor haar echtgenoot verhinderd was om samen met haar en de kinderen naar België te komen (zie het verhoorverslag, p. 21).

Bovendien stelt de Raad vast dat verzoekster sinds haar vertrek uit Kirgizië in augustus 2010 geheel géén nieuws stelt te hebben met betrekking tot het lot of wedervaren van haar echtgenoot, familie of schoonfamilie in haar land van herkomst (zie het verhoorverslag, p. 3-6). Zij verklaart ook sindsdien zelfs geen enkele poging te hebben ondernomen om contact op te nemen en zich te vergewissen van de stand van zaken (zie het verhoorverslag, p. 3-6).

De Raad wijst erop dat van een asielzoeker nochtans kan worden verwacht dat hij er alles aan zou doen om informatie over zijn recente situatie te bekomen en actuele informatie van primordiaal belang is om de door verzoeker geschetste vrees in te schatten; van verzoekster kan redelijkerwijs worden verwacht dat ze meerdere pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van haar persoonlijke problemen, alsook over de essentiële elementen van haar asielrelaas waarvan zij geen kennis heeft.

In haar verzoekschrift legt verzoekster uit dat haar man haar niet op de hoogte hield om haar stress te besparen, dat zij over diens contact met de familie niets concreet weet, dat zij de medestudenten van haar echtgenoot niet kent, *“laat staan dat zij zou weten met wie hij precies naar aanleiding van de gebeurtenissen contact had opgenomen”*, dat zij niet op de hoogte is van de contacten van haar echtgenoot bij de politie *“daar dit informele contacten waren en de politie gedomineerd werd door Kirgiziërs”* en dat zij niet weet of er na de inbraak en brand klacht is neergelegd omdat zij na dit voorval onmiddellijk de vlucht heeft genomen.

Dat zij geen nieuws meer heeft, wijt ze in haar verzoekschrift aan het feit dat zij hals over kop uit haar land is vertrokken, dat haar man haar toezegde dat hij achterna zou komen en dat zij vreest dat haar schoonfamilie te weten zal komen waar zij verblijft.

De Raad stelt vast dat verzoekster zich beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het verhoor voor het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen. Het louter herhalen van verklaringen is echter niet van aard om bovenstaande motieven te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278); het komt aan verzoekster toe om deze motieven met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar ze in gebreke blijft.

De Raad is van oordeel dat het niet aannemelijk is dat verzoekster dermate onwetend is over de concrete stappen die haar echtgenoot ondernam en over de evolutie van haar problemen.

Zij toont bovendien niet aan dat zij over geen enkele mogelijkheid zou beschikken om iemand te contacteren in Kirgizië of om ook maar iets te weten te komen met betrekking tot de ontwikkelingen in haar land van herkomst sinds haar vertrek in 2010, temeer gezien verzoekster verklaarde afgestudeerd te zijn als arts gewerkt te hebben in verschillende klinieken als pediater in Kirgizië (zie het verhoorverslag, p. 6-7), waarvan verwacht kan worden dat zij doorheen de jaren een gedegen sociaal netwerk heeft uitgebouwd.

Ter terechtzitting werd uitgebreid op de mogelijkheden tot contact ingegaan met voormalige medestudenten, collega's, werkgevers -verzoekster werkte eerst in kinderpolikliniek nr. 3, volgde nog een specialisatie opleiding en werkte nadien in de stedelijke kraamkliniek- (zie ook het verhoorverslag, p. 7), advocaten ter plaatse..., maar verzoekster verklaarde geen enkele van die opties te hebben overwogen.

De onaannemelijke onwetendheid van verzoekster en haar nalatige handelingen om zich te informeren wijzen duidelijk op een gebrek aan medewerking in hoofde van verzoekster om haar relaas met stukken te staven.

Als antwoord op de vraag van verzoekster in het verzoekschrift (zie p. 6) waarom de vaststelling omtrent de afwezigheid van nieuws omtrent haar echtgenoot en het ontbreken van (identiteits-) documenten, voor haar problematischer zou zijn, volstaat het volgens de Raad te verwijzen naar haar academische

opleiding als arts; van een dergelijke dame mag inderdaad verwacht worden dat zij iets performanter is om haar relaas te staven dan een ongeschoolde vrouw.

De klaarblijkelijke onwil tot medewerking raakt de kern van haar aanvraag om asiel.

Tot slot merkt de Raad een tegenstrijdigheid op in de opeenvolgende verklaringen van verzoekster.

Zo verklaarde zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat “begin 08.2010 waren familieleden ons huis binnengevallen in mijn afwezigheid en mijn echtgenoot werd met een mes verwond” (zie “vragenlijst” van 13 oktober 2010, rubriek 3, vraag 5), terwijl zij tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal verklaarde dat zowel zij en haar dochters aanwezig waren in de eigen woning toen het incident op 8 augustus zich voordeed.

In haar verzoekschrift voert zij aan “*dat wat gesteld is in de vragenlijst niet ten nadele kan aangewend worden, gezien het karakter van de vragenlijst die een louter informatieve functie heeft*” en gezien “*zij bij het invullen van de vragenlijst gewoonweg onder (tijds)druk werd gezet en snel een verklaring diende af te leggen*”. Volgens haar is er een fout geslopen in de vragenlijst en is het “*zeer de vraag waar hier de oorzaak is gelegen (vertaling, snelheid waarmee die lijst is ingevuld, gewoon vergissing...)*”.

De Raad wijst erop dat van een asielzoeker nochtans mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek.

Zelfs indien zou aangenomen worden dat hetgeen in de vragenlijst wordt vermeld “*louter informatief*” is -zoals het verzoekschrift poneert-, staat het als een paal boven water dat die informatie niet tegenstrijdig mag zijn met hetgeen later bij het verhoor op het Commissariaat-generaal eventueel meer uitgebreid, wordt gedebiteerd.

Er kan ook niet worden aangenomen dat er een fout is geslopen in de vragenlijst door de “*vertaling, snelheid waarmee die lijst is ingevuld, gewoon vergissing...*”, gezien uit het administratief dossier blijkt dat het gesprek bij de Dienst Vreemdelingenzaken aan verzoekster in het Russisch werd voorgelezen en dat zij het verslag vervolgens ondertekende waardoor zij zich akkoord heeft verklaard met de inhoud ervan.

Na het gesprek bij de Dienst Vreemdelingenzaken kreeg zij bovendien de gelegenheid nog iets toe te voegen, wat zij evenwel naliet.

Bovendien wijst de Raad erop dat, bij het begin van het verhoor op het Commissariaat-generaal, aan verzoekster uitdrukkelijk werd gevraagd hoe het gesprek bij de Dienst Vreemdelingenzaken verlopen was, waarop verzoekster antwoordde: “*Normaal*” (zie het verhoorverslag, p. 2).

Het volstaat dan ook niet om louter hypothetisch te stellen dat er uit tijdsdruk, een fout in de vragenlijst geslopen is. Verzoekster toont zodoende niet aan dat wat in de vragenlijst van de Dienst Vreemdelingenzaken werd opgenomen niet overeenstemt met wat zij verklaard heeft.

Ook deze tegenstrijdigheid omtrent een niet onbelangrijk element doet haar geloofwaardigheid geen deugd.

Gelet op bovenstaande vaststellingen wordt aan het asielrelaas van verzoekster geen geloof gehecht; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Vluchtelingenverdrag (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetbepalingen.

Het feit dat deze motieven gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Verzoekster voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoont.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juni tweeduizend dertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE